

Велимир Петров

Сваляне на килограми

Реших се да свалям килограми. Пак! Тези драстични действия предприемам откак се помня като човек, сиреч – откак съм прилично закръглен.

Имаше оплаквания от съпружеското тяло, че в някои положения съм и бил в тежест. Само в някои! Иначе – всичко било само за'ади мое-то здраве. Ето на – този и онзи, какви болести ра'вили заради излишните килограми! И даже измрели, или в момента измират. В страшни мъки!

Имаше и по-сериозни причини. В невинни разговори със случайни минувачки, забелязвах тревожни симптоми. Впервах разсеян взор в тракийската могила, започваща от слънчевото ми сплита'е на север и завършваща на юг, в подножието на Айфеловата ми кула. Изведнъж се разбързваха и отлагаха разговора за неопределено време...

Други пък – обратно. Потупваха ме нежно, както се потупва добро, определено безопасно, нехапещо, охранено домашно куче. Аз за разлика от кучки, кучета не обичам – ни'о Хот Дог (буквално – печено куче), нито натюр. Нито пък да ме потупват, особено публично и без задни мисли...

В дългата си практика на сваляч... на килограми, съм ползвал различни рецепти, хватки, препарати, както и фирми. Повечето се базираха на воля плюс гладория. Резултати определено имаше.

Само за месец тракийската могила вследствие на катаклизма – потъваше. В очите на доскоро охраненото домашно куче се виждаше, че е било забравено от стопаните си на балкона, докато са били на море. Вече хапеше! И поглъщаше отхапаното – това беше лошото. След всяка от тези процедури бързо се възстановяваха щетите от сушата. Плюс някой допълнителен килограм – наказание за дръзнението...

Напоследък на пазара се появиха много и нови фирми, средства и рецепти. Всички те гарантираха бързо и качествено, безвредно и трайно, приравняване към журналната телесна модна тенденция.

Клипът на средството „Слим“ така се увлече по самореклама, че прещафъкна кутията си през кръста – вижте каква талия ще получите...

Вносни препарати от накълцана слама и треволяци, щедри на обещания, за дълго можеха да откажат и най-ентузиазираниите мазохисти. Навяваха спомен за онова магаре, което тъкмо се научило да не яде и взело, че... умряло.

Частни концлагери ползващи черноморски курорти при зимни условия, разделяха по полове бъдещите фиданки. Насъскваха ги по системата „всеки срещу всеки“, като ги гладеха за озверяване по посока обратна на косъма с високодецибелни ритми. С коричка хляб на ден! Не

им оставаше нищо друго, освен един на друг да си изияждат излишните килограми.

Следеше се за задължителното ползване на кондоми при процедурите, както и тайната на влога да бъде запазена...

По екрана на ТиВи рекламата се замъркаха странни силуети – отначало разточителни, до тавана на своите оклющавяващи възможности, в края сочеха назидателно заглавието на фирмата, обещаваща това чудо... И то като не се лишавате от любимата си храна, само със супичките, или препаратите, или прахчетата, или едипакосито на фирмата – едипакосито си...

Впечатлихме се от една реклама, поднесена по начин, подходящ за люде с трайни мозъчни увреждания. Фирмата обещаваще взаимно изключващи се тълкования на крайния си измършавяващ продукт. Срещу което скромно искаше да се преведе трицифрена сума. Случайно разполагах с излишна такава. Тъкмо се чудех кого да спонсорирам с нея или да я подхвърля просто така.

Знайно е, че наднорменото тегло съпътства слабо развитите общества. Нещо като подсъзнателно натрупване на запаси за несигурното утре. При лордовете, например, не е така. Те са осигурени и за вдругиден, че и по-нататък. Някой отделни лордове дори не подозират, че съществуват такива проблеми – те си имат своите проблеми, да им имам проблемите, дето казваше един наш общ познат.

Докато разсъждавах така мъдро, изминаха два месеца. През този ми период на очакване, натрупах още опит в натрупването на килограми. Този период съвпадна с появата на пазара на цяла гама от деликатеси, особено богати на мазнини, холестерини и други смъртно вредни вкусоции. Рачешките опашки, съомгата хайвер с лимонче върху препечената филийка с масло, поляти с тригодишно бяло, елитно – за цели двадесет секунди ме задържаха в зоната на чувството за самосъхранение. След това се появяваше образът на чудодейният препарат за отслабване, угризенията отпадаха. Започваха гризенията – на филийките. Няма да вовеждам во изкушение четящите този принос за свежо и хармонично тяло. Само ще спомена, мимоходом, че доста висококалорични излишъци погълнах, докато пристигна кашончето с наложен платеж за трицифрената сума...

Кашончето съдържаше и едно много дълго упътване. Примесено с гениални открития. Най-гениалното беше констатацията, че излишните килограми се натрупвали в резултат на внесени излишни калории. И от там следваше, че за да се намалят едните, трябваше да се ограничи

внасянето на другите. Колко просто! Колко гениално! Никога не бихте се досетили. И препоръчват – какво мислите? Три дни БЕЗ и четири дни СЪС. Става дума за храна – колко щедро! Значи разрешава се през ден хранене, без прекаляване и през ден – гладория. По време на последната – в началния период гарантиран от фирмата, може да се ползват изпрастените некалорични нес-супички.

Така или иначе, спестяваме скучните подробности; след месец воля и спазване на предписанията, имаше резултат. Нали трябваше да се оправдаят трицифрените разходи. Намирах се в познат от предишни тримерения период. Тракийската могила почти я нямаше, с тенденция – въобще да изчезне.

Случайни минувачки при невинен разговор вече фокусираха погледа си върху изящно подстриганата ми бяла брада. Не бързаха да отложат разговора си. Напротив!

Само в самия мен забелязвах някои странности. Съвсем малки! Разглеждах случайните минувачки под особен ъгъл. Забелязвах, например, че муцунките им ми напомнят на нежно филе „Монтана“, ушенцата им бяха прозрачни и розовки като тънки резенчета пастърмичка, че ухаеха на топли пържени картопки.

Да не продължавам, че устата ми се наливат... та... изпитвах непреодолимо желание да се нахвърля отгоре им, да разкъсам грубо дрешките им и... да ги схрускам...

Съпружеското тяло ме успокоява, че винаги в този ми период съм такъв, че това ще отзвучи. Но за всеки случай ме следи с повишено внимание, както и случайните минувачки.

Това е! Свалените килограми, въпреки, бяха с размера на голям пътнически куфар...

Дано този път задържа положението!

П.П. Сега, като прочетох коректурите, особено пасажите за резултатите, се замислих. Мислих, мислих и... измислих: Реших се да свалям килограми. Пак!

Ноември 1995 г.

КРАЙ

© 1995 Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11042>]